

Свій талант **Діана Паливода**, певне, успадкувала від батьків: і мама, й тато мали гарний голос. Сама Діана співала заледве не відтоді, коли зіп'ялася на ніжки. На пасовиську дїтлахи, з якими разом корови пасла, неодмінно просили заспівати «як патефон».

Коли 1941 р. рідну Білоусівку, що на Черкащині, зайняли німці, батька Діани забрали і розстріляли. Встиг передати з тюрми записку своїм трьом дітям. Для донечки написав: «Діанусю, мій солов'їний голосочок, ти будеш щебетати, але слухайся маму...» Відтоді гірко плаче, коли чує народну пісню «Пішли діти у долину, знайшли батькову могилу...»

Після закінчення 8-го класу – було це 1947р. — старший брат привіз Діану до Київського музичного училища. На прослуховуванні співала «Солов'я» О.Аляб'єва. Твір вельми складний і для професійних виконавців, а тут юна дівчина з далекого села – і такий дар Божий! До училища Діану прийняли, хоча вступні іспити вже на той час завершилися.

1955 р. закінчила Київську консерваторію, 1961 р. – аспірантуру.

Була солісткою Державної хорової капели «Думка», потім, упродовж 26 років – солісткою Київської філармонії.

Тріумфально гастролювала у США, Канаді, Японії, Італії і Франції, Фінляндії і Угорщині, багатьох інших країнах. З-поміж виступів, що особливо запам'яталися – концерт 8 березня в рідному селі, у щемливий атмосфері, коли в залі сільського клубу половина глядачів – рідня, всі решта – друзі, сусіди...

Вона – одна з найвідоміших українських співачок, цей перелік так і виглядав: Белла Руденко, **Діана Петриненко**, Євгенія Мірошніченко. Її неповторне сопрано лунало у вокальних творах М. Лисенка, Я. Степового, К. Стеценка, Дж. Верді Д. Січинського, С. Рахманінова, М. Глінки, , О. Білаша, Г. Майбороди, Ю. Мейтуса; в 9-й симфонії Л. Бетховена, ораторії «Пори року» Й. Гайдна, «Реквіємі» В. А. Моцарта.

Професор Д.Г.Петриненко підготувала цілу плеяду талановитих виконавиць, серед яких — Л. Монастирська, В. Базир, Н. Мойсєєва, А. Пригара, М. Тищенко, Л. Ліпітюк, К. Швидка...

До її професійної думки завжди прислухається й чи не найголовніший її учень у творчості й житті – відомий співак і композитор Тарас Петриненко. А те, з якою ніжністю ставиться син до своєї мами, якими очима, сповненими любові, на неї дивиться — мені доводилося спостерігати особисто. (Діана Гнатівна рано овдовіла – чоловік, Гарінальд Петриненко, відомий журналіст і незмінний ведучий телепередачі про народну творчість «Чиста криниця», помер 1980 р. З чоловіком їх єднала велика любов, і ці уроки любові, вочевидь, відіграли велику роль у формуванні особистості сина.) Тарасові пісні Діана Гнатівна дуже любить, особливо – «Україну», «Пісню про пісню», «Я – професійний раб»...

Діана Гнатівна – велика українська патріотка і небайдужа людина. 21 січня 1990 р. і її руки утворили Живий ланцюг на честь Злуки, що з'єднав тоді всю Україну. Стояла мало не день і ніч під Верховною Радою, коли українці домагалися проголошення Незалежності. На підтримку студентської Революції на граніті сама брала участь у голодуванні. Два роки тому в одному з інтерв'ю сказала: «Радісно за те, що є незалежність... Але ми сподівались на інше. Нас просто обманули...Я не проти багатих людей. Та коли це обман, злочинство, неповага до людей...»

Народна артистка УРСР і СРСР, лауреат Державної премії України ім.Т.Г.Шевченка, професор, видатна співачка. Скромна, делікатна, інтелігентна. Щира, безпосередня — справжня.

Мені випало щастя кілька разів спілкуватися з Діаною Гнатівною. І це було, без перебільшення, правдиве щастя. Велика щастя – слухати її срібний український голосочок. Голос нашого Соловейка.

Як добре, що вона є. У Тараса і всіх рідних, у її учнів і друзів, у нас усіх. В Україні...